

Spanyolországi élménybeszámoló

Az Erasmus+ projekt által olyan élményben volt részem, ami nem minden embernek adatik meg. Szerencsésnek érzem magam, hogy részese lehettem ennek a nagyszerű projektnek, amely során különböző országok kultúrái találkoznak, életre szóló barátságok születnek, és talán szerelmek is szövődnek.

A kapcsolatfelvétel a spanyol fogadó családommal úgy történt, hogy írtam Inésnek, aki először nem írt vissza. Később apukája írt rám, és miután beszélgettem a szüleivel, Inés is válaszolt.

Nagyon izgultam, amikor elérkezett a pillanat, hogy repülőre ülünk, és elinduljuk Barcelona felé. A repülőn az ablak mellé kerültem, ahonnan gyönyörű volt a kilátás, és rengeteg képet csináltam. Élmény volt repülni, csak egymás után kétszer már soknak éreztem.

A megérkezés La Coruñaba késő este történt, és izgatottan vártam, hogy megismerjem a fogadó családom. Amikor hazaértünk, vacsorával kínáltak. Nagyon segítőkészek voltak, mindent megtettek azért, hogy jól érezzem magam.

Hétfő reggel előadással köszöntöttek minket a spanyolok, fantasztikus táncokat adtak elő, és videókkal készültek. Aztán kezdődött is a Public Speaking Mr. Leonidaszal, aki nagyon szimpatikus volt. Első feladatként mindenkinek ki kellett állnia, és elmondani a bemutatkozó szövegét. Elégé meg voltam ijedve, mert sose szerettem kiállni közönség elé, még az osztályomban sem. De nem sikerült olyan rosszul, mint hittem. Összebarátkoztam a ciprusiakkal és Inés barátaival. Délután megnéztünk Betanzost, bár egy cseppet eleredt az eső, de nem volt vészes, hamar elállt. A városnézés után beültünk egy kávézóba a gyerekekkel.

Kedden délelőtt egy rajzot kellett készíteni Magyarországról, és kiszínezni a zászlónk színével. Később megint public speaking volt, arról kellett írunk, hogy mit fogunk csinálni 10 év múlva. Ez a feladat a csoport előtt nekem kicsit nehezen ment. Délben meglepődtem azon, hogy a spanyolok hazamennek ebédelni az iskolából, és utána visszamennek, de tetszett ez a rendszer. Az iskolába visszatérve a papír újrahasznosításáról tanultunk. Később, délután megint egy kávézóba mentünk, ahol nem értettem, miért hoztak nekünk ennivalót az italunk mellé, amikor azt nem is rendeltünk. Elmondták, hogy ez

egy spanyol szokás, ami nekem ugyanúgy tetszett, mint a szieszta.

Szerdán érkezett a nagy nap, közönség előtt, színpadon, mikrofonba beszéltünk a publick speaking-es feladatunkról, amit otthon kellett kidolgoznunk. Én, őszintén szólva, nem voltam megelégedve magammal. De jó volt végre túlesni rajta. A "verseny" után indultunk La Coruñaba, ahol elmentünk egy étterembe, majd megnéztük a Herkules tornyot. A busz körbevitt minket egész Coruñán. Sok látnivaló volt, amit szívesen végigjárnék egyszer. Késő délután elvittek minket Spanyolország legnagyobb bevásárlóközpontjába, a Marineda City-be.

Csütörtök reggel az iskolába mentünk, hogy megtanuljuk, hogyan kell szétszedni és összerakni a számítógépházat. Inés apukája volt a tanár. De miután senkinek nem volt kedve tovább dolgozni, Carlos elvitt minket egy kis kirándulásra az iskola mellé, és jól lefárasztott minket. A délutánunkat szabadon, a családdal tölthettük. Mi Inés-szel lementünk a tengerpartra sétálni. Megnéztük a stadiont és a María Pita Squaret. Ott találkoztunk az egyik magyar lánnyal és a családjával, akikkel együtt mentünk pizzázni. Mivel nem értettük az étlapot, ezért nekünk külön csináltak olyan pizzát, amelyet kértünk. A magyar tanárainkkal is összefutottunk. Este még Ignés anyukája elvitt egy városnézésre. Nagyon kedves volt tőle, mert biztos fáradt volt. Én is elaludtam a kocsiban hazafelé.

Pénteken, amikor a Santiago de Compostelához mentünk, esős idő volt. Megnéztük a katedrális, felmentünk a tetőre, csak elég hideg volt ott fent. Sétáltunk egy parkban, utána szabadidőnk volt ebédig, akkor tudtam ajándékokat venni. Mikor visszaértünk Betanzosba, elbúcsúztunk a franciáktól és a spanyoloktól, mindenki nagyon elzékenyült, volt, aki sírt is. Este elmentünk egy étterembe, ahol tengeri herkentyűket kóstoltam, és nagyon ízlettek. Vacsora utána kiültünk a fötérre, és próbáltuk élvezni az utolsó órákat együtt.

Szombaton eljött a búcsú ideje. A repülőtéren nagyon megható volt a búcsúzkodás, majdnem mindenki elsírta magát. Gyönyörű emlékekkel, új kapcsolatokkal távoztunk szerintem mindannyian. Ha tehetem, vissza fogok menni meglátogatni őket.

